

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XT

Strona przeciwna: Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 9 ust. 1 i art. 193 dyrektywy 2006/112/WE⁽¹⁾ Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak te w rozpatrywanej sprawie osoba fizyczna taka jak strona skarżąca nie może zostać uznana za prowadzącą „samodzielnie” analizowaną działalność (gospodarczą) i obowiązana do zapłaty samodzielnie podatku od wartości dodanej od kwestionowanych dostaw, tj. czy w rozumieniu art. 9 ust. 1 i art. 193 dyrektywy 2006/112/WE podatnikiem odpowiedzialnym za wykonanie owych zobowiązań jest wspólne przedsięwzięcie/partnerstwo (uczestnicy wspólnego przedsięwzięcia w ujęciu łącznym, a w niniejszej sprawie — strona skarżąca i jej partner handlowy w ujęciu łącznym), które w świetle prawa krajowego nie jest uznawane za podatnika i nie posiada osobowości prawnej, a nie jedynie sama osoba fizyczna taka jak strona skarżąca?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy art. 193 dyrektywy 2006/112/WE należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak te w rozpatrywanej sprawie VAT jest płacony indywidualnie przez każdego z uczestników (w niniejszej sprawie — przez stronę skarżącą i jej partnera handlowego) wspólnego przedsięwzięcia/partnerstwa, które to wspólne przedsięwzięcie/partnerstwo nie jest, w świetle prawa krajowego, uznawane za podatnika i nie posiada osobowości prawnej, od każdej kwoty przez nich otrzymanej (lub im należnej) tytułem wynagrodzenia za podlegającą opodatkowaniu dostawę nieruchomości? Czy art. 287 dyrektywy 2006/112/WE należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak te w niniejszej sprawie roczny obrót, o którym mowa w owym przepisie, ustala się z uwzględnieniem całości wpływów ze wspólnego przedsięwzięcia (otrzymanych łącznie przez uczestników wspólnego przedsięwzięcia)?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Niemcy) w dniu 18 kwietnia 2019 r. — BY i CZ/Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-321/19)

(2019/C 220/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BY, CZ

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy indywidualny podmiot uiszczający opłatę za przejazd może powoływać się przed sądami krajowymi na przestrzeganie przepisów dotyczących obliczania opłat na podstawie art. 7 ust. 9 i art. 7a ust. 1 i 2 dyrektywy 1999/62/WE, zmienionej dyrektywą 2006/38/WE ⁽¹⁾ (niezależnie od przepisów zawartych w art. 7a ust. 3 tej dyrektywy w związku z załącznikiem III), jeżeli państwo członkowskie nie zastosowało się w pełni do tych przepisów przy ustawowym ustaleniu opłat za przejazd lub dokonało ich nieprawidłowej transpozycji na niekorzyść podmiotu uiszczającego opłatę za przejazd?
- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:
 - a) Czy koszty eksploatacji sieci infrastruktury w rozumieniu art. 7 ust. 9 zdanie drugie dyrektywy 1999/62/WE, zmienionej dyrektywą 2006/38/WE, mogą obejmować również koszty policji drogowej?
 - b) Czy przekroczenie kosztów infrastruktury, które kwalifikują się do naliczenia opłaty za przejazd na podstawie średniej ważonej, w wysokości:
 - aa) do 3,8%, w szczególności w przypadku naliczenia kosztów, które co do zasady nie kwalifikują się do naliczenia,
 - bb) do 6 %prowadzi do naruszenia zakazu przekraczania kosztów ustanowionego w art. 7 ust. 9 dyrektywy 1999/62/WE, zmienionej dyrektywą 2006/38/WE, skutkującego brakiem zastosowania prawa krajowego w tym zakresie?
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie lit. b):
 - a) Czy wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 26 września 2000 r. w sprawie C-205/98 ⁽²⁾ (pkt 138) należy interpretować w ten sposób, że znaczne przekroczenie kosztów nie może zostać wyrównane przez ponowne obliczenie kosztów przedstawione w toku postępowania sądowego, które ma na celu wykazanie, że ustalona stawka opłaty za przejazd w rezultacie nie przekracza faktycznie kosztów, które kwalifikują się do naliczenia?
 - b) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie trzecie lit. a):

Czy w przypadku ponownego obliczenia kosztów po zakończeniu okresu rozliczeniowego należy w pełni przyjąć za podstawę rzeczywiste koszty i rzeczywiste przychody z opłat za przejazd, a nie wychodzić z odpowiednich założeń w pierwotnej prognozowanej kalkulacji?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. zmieniająca dyrektywę 1999/62/WE w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe (Dz.U. 2006, L 15, s. 8).

⁽²⁾ Dz.U. 2000, C 335, s. 10.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) w dniu 23 kwietnia 2019 r. — KS; MHK/International Protection Appeals Tribunal; Minister for Justice and Equality; Irlandia i Attorney General

(Sprawa C-322/19)

(2019/C 220/27)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court (Irlandia)